

MATT DINNIMAN

**DUNGEON
CRAWLER
CARL**

Översättning: Manne Svensson

Bokförlaget Forum

1

OMVANDLINGEN SKEDDE CIRKA 02.23. SÅVITT JAG KUNDE SE DOG alla som befann sig inomhus omedelbart. Hade man någon form av tak över huvudet var det kört. Det gällde bilar, flygplan, tunnelbanor, till och med tält och kartonger. Förmodligen även paraplyer, men det kan jag inte svära på.

Jag ska inte sticka under stol med att jag avundas er som var inomhus. Ni som låg varmt och tryggt nedbäddade i era sängar och drömde någon slumpmässig skit. Ni hade tur. Ni bara försvann. Smulade till stoft under omvandlingen.

Det var en tisdag, hade just slagit över till den 3 januari. En ruskig snöstorm hade dragit in över Nordamerika, och halva kontinenten var täckt med snö och is. I Seattle snöade det inte så värst mycket den natten. Men det var minusgrader ute, ovanligt kallt till och med för januari.

I andra delar av världen, där det var varmare och inte mitt i natten, var det säkert fler som överlevde. Många fler.

Jag tror säkert också att de flesta hade mer kläder på sig än jag när det hände. Och de jävlarna var smarta nog att inte gå in i ljuset.

Men jag hade inget val. Som sagt, det var minusgrader. Jag var utomhus. Och det enda jag hade på mig var kalsonger, skinnjacka och ett par rosa Crocs som jag knappt fick in fötterna i.

Dessutom höll jag i en klösande, sprattlande, spottande och fräsande katt vid namn Princess Donut the Queen Anne Chonk, en sköldpaddsfärgad perser värd mer än vad jag tjänade på ett år. Mitt ex kallade henne Princess Donut till vardags. Jag nöjde mig med Donut.

Låt mig backa bandet cirka tio minuter. Jag ska inte tråka ut er med alltför mycket bakgrund, men det finns några grejer som kan vara bra att känna till.

Jag heter Carl. Jag är tjugosju år gammal. Efter några år hos kustbevakningen halkade jag in på ett jobb som marintekniker och fixade elen åt rika as och deras partybåtar. Fram till några dagar innan allt började bodde jag ihop med min flickvän i vår lägenhet i Seattle.

Beatrice hette hon. Bea. Hon drog till Bahamas över nyår med ett gäng kompisar. Att hennes ex också var med på resan var inget hon berättade för mig, men jag fattade det rätt snabbt när jag såg bilden på Instagram där hon satt i hans knä.

Jag gillar inte drama och är kass på att hantera det. Om hon i själva verket var otrogen eller inte, hade inte så stor betydelse. Hon hade ljugit för mig. Så jag ringde henne och sa att det var slut. Jag lovade att alla hennes saker skulle vara packade och klara när hon kom tillbaka. Inget drama. Inget tjafs. Men vårt förhållande var över.

Hon bad sina föräldrar hämta katten, men de bodde på andra sidan Kaskadbergen och bergspassen gick inte att ta sig igenom i det vädret. Så jag lovade att ta hand om katten tills Beatrice kom hem.

Nu ska jag berätta lite om katten Donut. Som tidigare nämnts är hon en sådan där fluffig, plattnosig katt som ser ut att trivas bäst i knät på en Bondskurk. Bea och jag delade en trea, och ett av de tre rummen tillägnades katten, vilket säger en del. Mer specifikt var rummet tillägnat katten och en drös rosetter och pokaler för bäst-i-rasen och best-in-show på diverse

utställningar, samt inramade fotografier av henne sittande på ett bord, lurvig och pissförbannad, med Bea och en utställningsdomare bakom sig. Bea hade säkert femtio sådana bilder. Donut vann en massa rosetter, pokaler och foton varenda gång Beatrice tog med henne till ett evenemang. Och hon tog med den där satans katten på utställning nästan varje helg.

Hela hennes familj engagerade sig i uppfödning och utställning av perserkatter. Själv visste jag inte mycket om hela den där kattutställningsvärlden. Jag ville inte bli för inblandad. Som sagt, jag gillar inte drama.

Och låt mig berätta lite om kattmänniskor. Eller rättare sagt *kattutställningsmänniskor*.

Eller förresten, skit samma. De kan dra åt helvete. Poängen är att Bea och Donut tillhörde en värld som jag inte ville ha något med att göra.

Jag har aldrig sett mig själv som en kattmänniska. Men ska jag vara ärlig *gillade* jag Donut. Den katten sket fullständigt i allt och alla, vilket jag kunde respektera. Ville Donut sitta i mitt knä medan jag gick loss på Playstation, då satt hon fan där också. Försökte jag lyfta undan henne klöste hon och fräste och hoppade direkt tillbaka upp. Sedan tittade hon på mig med sitt hoptryckta nylle som om hon ville säga: *Vad ska du göra åt saken?*

Jag frestades mer än en gång att strypa henne. Men jag är inget as. Dessutom hade jag respekt för det lilla monstrets envishet. Jag brukade få skit från mina polare för att jag hängde så mycket med en lurvig katt värd mer än min årslön, men jag gillade det. Jag gillade att ha den där pälsbollen i knät.

En av Beas absolut icke förhandlingsbara regler var att man inte fick röka i lägenheten. Så efter vårt bråk i telefon när jag gjorde slut såg jag till att röka så mycket jag kunde. Omoget, jag vet. Men det var svinkallt ute. Donut verkade inte gilla röken och lukten satte sig i pälsen. Som kompromiss öppnade jag fönstret på glänt när jag rökte.

Och när jag vaknade runt två den natten – efter att ha satt mig upp med ett ryck ur en dröm – bestämde jag mig för att ta en cigg. Jag tog fram paketet, öppnade fönstret och tände cigarett.

Just då bestämde sig Donut, som hade sovit tätt intill mig i sängen, för att hon för första gången i sitt kattliv skulle ut och utforska omgivningen. Hon hoppade upp på min axel och tog ett språng ut genom vårt fönster på andra våningen till en trädgren strax utanför. Bara så där. Jag hade haft fönstret öppet massor av gånger under året och hon hade inte ens ägnat det en blick. Men just den natten, årets kallaste natt, bestämde sig den lurviga jäveln för att gå på upptäcktsfärd utanför lägenheten.

Hon skuttade nedför trädet, sniffade på trottoaren några gånger och förstod snabbt att det var kallt som satan. Äventyret var över lika snabbt som det hade börjat, och hon pilade upp för trädet igen och stirrade på mig över det en och en halv meter långa avståndet mellan fönstret och grenen. All äventyrslust verkade ha runnit ur henne, så i stället för att ta ett riskabelt språng tillbaka in började hon yla för full hals.

De följande minuterna tillbringade jag med att svära åt katten och försöka locka in henne. Jag öppnade fönstret på vid gavel, så att isande vindar släpptes in i den nyss så skönt uppvärmda lägenheten. Men den lurviga svartbeigevita katten bara satt där och gnällde och ylade så våldsamt att jag var rädd att en granne skulle vakna och skjuta henne.

Jag hade lämnat mina kängor i torktummlaren nere i tvättstugan och hade ingen aning om var mina gympaskor var, så i ett blixtnsnabbt beslut som jag snart skulle komma att ångra klämde jag ner fötterna i min före detta flickväns Crocs, slängde på mig en tung skinnjacka och rusade ut för att hämta katten. En del av mig sa: *Skit i det bara. Det är inte din katt. Låt fanskapet frysa.*

Men som sagt, jag är inget as. Hur mycket skit Beatrice än förtjänade älskade hon kattjäveln. Och stackars dumma Donut

hade inte haft en chans där ute i kylan. Inte någon längre stund.

Dessutom satt hon där och ylade som om någon käkade hennes ungar framför ögonen på henne.

Jag rusade ner för trapporna, kastade mig ut genom porten och sprang mot trädet mellan trottoaren och huset. Jag ångrade genast att jag inte klätt på mig ordentligt när den isande vinden högg tag i mina ben och fötter.

Och där satt Donut, precis utom räckhåll, och flyttade blicken mellan mig och det öppna fönstret in i lägenheten. Hon fortsatte yla. Med ett stön såg jag ljuset tändas i en lägenhet på bottenvåningen. Fru Parsons. Griniga fru Parsons, som lämnar in formella klagomål på allt.

”Donut!” sa jag. ”Kom hit nu, din lilla skit!” Jag sträckte ut armarna.

Katten kunde hoppa rakt in i min famn. Det var något jag hade lärt henne. Om jag dinglade med en påse kattgodis framför henne hoppade hon direkt. Om jag sa *kskskssss* kunde hon ibland hoppa upp på min axel. Jag förbannade mig själv för att jag inte tog med mig godis.

Fönstret på bottenvåningen gled upp. ”Vad i hela friden är det som pågår?” ropade fru Parsons och stack ut huvudet. Den gamla kvinnan hade en handduk virad runt huvudet så att hon såg ut som en swami. Hon stirrade med sina runda små ögon på mig. ”Carl, är det du?”

”Ja, fru Parsons”, sa jag. ”Förlåt. Min katt smet ut och jag försöker få in henne innan hon fryser ihjäl.”

”Det ser ut som om det är du som kommer att frysa ...”

Fru Parsons hann inte avsluta meningen.

Brak.

Det gick så fort alltihop.

Hela byggnaden rasade ner i marken. Jag såg det hända. I ena stunden stod sjuvåningshuset där, i nästa var det borta. Men det hade inte försvunnit. Jag såg fru Parsons rakt i ögonen medan

huset kollapsade. Det var som om en gigantisk konservburk trycktes ihop av en kosmisk stövel. Jag både såg och hörde det. En vindpust grep tag i mig och det blev genast mörkt. Gatlyktan till vänster om mig var borta. Husen runt omkring var borta. Bilarna på gatan var också borta.

Allt var borta utom träden och cyklarna i stället, och Marjory Williams moped, fortfarande lappad med parkeringsböter.

Jag såg mig omkring, för ögonblicket obesvärad av den bitande kylan. Jag kunde knappt se något alls i den mörka, mulna natten. Men långt där borta – så långt som jag nu kunde se tack vare att husen var borta – såg jag en eld.

Tystnaden var absolut och total.

”Vad i helvete?” sa jag och snodde runt ett par varv.

Några slumpmässiga saker fanns kvar. Som cykelstället. Stoppskylten stod också kvar, men gatuskylten bredvid var borta. Det gick inte ihop. Där bilarna stått parkerade syntes bilformade fördjupningar, som om de slitits rakt genom asfalten ner mot jordens centrum.

Donut hoppade ner i mina alltjämt utsträckta armar. Jag såg på katten utan att veta vad jag skulle göra eller säga.

”Vad i helvete?” sa jag igen.

Det enda som återstod av huset där jag bott var en rektangel av krossad sten och grus.

Då såg jag vad det var som låg framför mina fötter.

Det var fru Parsons huvud. I mörkret var det svårt att urskilja. Men jag fattade direkt vad det var.

I det ögonblicket slog det mig. När den plötsliga chocken över husen hade lagt sig kom den ännu mer fasansfulla insikten att det funnits människor i dem. Nästan varenda människa i hela jävla stan. Till och med de hemlösa, för de var ju i härbärgen allihop. Ett helt inslag på nyheterna hade ägnats åt hur alla samlats in på grund av kylan. Klockan var för fan två på natten en måndag. Alla låg ju och sov. Vilket betydde att alla var döda!

Jag fortsatte snurra runt som en idiot utan att veta vad jag skulle göra. Jag började må illa. Donut kom fram till att jag inte var till nytta längre och försökte vrida sig loss. Hon klöste mig, men jag släppte henne inte.

Då hörde jag en röst. En manlig, robotliknande röst.

Det var i mitt huvud den talade. Rösten kändes fysisk. Som en spik som skrapade mig i hjärnan. Den talade ett språk jag inte kände igen. Men jag förstod orden. Samtidigt som rösten talade såg jag en text sväva framför mig.

Överlevande människor, observera.

”Va?” sa jag högt. ”Vad sa du? Vem är du?” Jag sparkade mot de svävande orden, och den ena av de alldeles för små Crocsen flög av. Jag hoppade fram och tryckte snabbt in foten igen. Orden följde mig, de svävade bara några decimeter framför mitt ansikte. Texten var inte heller på ett språk jag kände igen. Och den stod lodrät i stället för vågrät. Ändå förstod jag tecknen, som om jag hade läst språket i hela mitt liv.

I enlighet med paragraf 543 i Syndikatets lagar om betydande råvaruresurser har er planet, efter att ha underlåtit att inlämna giltig begäran om mineral- och råvarurättigheter inom 50 solar från första kontakt, framgångsrikt konfiskerats, och alla begärda råvaruresurser utvinns för närvarande av berörd planetarisk regent.

Samtliga interiörer i er värld har krossats och utvinning av de eftersökta grundämnena sker i allt råmaterial – organiskt som livlöst.

Enligt lagen om återvinning av utvunna material samt paragraf 35 i lagen om skydd för inhemska planetariska arter kommer alla överlevande människor ges möjlighet att återta sin förlorade materia. Det står Borant Corporation,

som tilldelats regentskap över detta solsystem, fritt att välja form för denna återvinning, och de har valt alternativ 3, en så kallad världsdungeon i 18 nivåer. Borant förbehålls alla rättigheter att sända, exploatera och på annat sätt kontrollera samtliga aspekter av denna världsdungeon, förutsatt att de agerar i enlighet med Syndikatets lagar om återvinning och förvaltning av världsresurser.

Vid framgångsrikt slutförande av nivå 18 i denna världsdungeon skall regentskapet över planeten tillfalla efterträddaren.

En neutral observatörs-AI från Syndikatet – det vill säga jag – har skapats och sänts till denna planet för att övervaka utformningen av nämnda världsdungeon och säkerställa att alla regler och föreskrifter följs.

Vänligen notera följande information noga, då den inte kommer att upprepas.

Enligt lagen om skydd för inhemska planetariska arter återvinns för närvarande allt kvarvarande material – uppskattningsvis 99,999999% av all siktad materia – till denna underjordiska världsdungeon. Nivå 1 i denna öppnas cirka 18 sekunder efter slutet av detta meddelande. Ingångarna till första nivån kommer att vara öppna i *exakt* en mänsklig timme, varken mer eller mindre. När ingångarna har stängts är inträde inte längre möjligt. Om ni går in kan ni inte lämna världsdungeonen förrän ni antingen har klarat alla 18 nivåer eller uppfyller vissa andra krav.

Väljer ni att inte gå in i världsdungeonen måste ni överleva på er planets yta, och då kan detta vara den sista kommunikation ni har under er livstid. All tidigare bearbetad materia förverkas. Ni är dock fria att utvinna och använda alla återstående och naturligt förekommande resurser för egen nytta. Borant önskar er lycka till och tackar er för detta tillfälle.

För er som vill utöva er rätt till resursåtervinning, notera följande:

150 000 ingångar till nivå ett kommer att placeras ut i världen. Dessa ingångar kommer att vara tydligt markerade och lätta att upptäcka. Väljer ni att gå in har ni fem rotationer av er planet på er att hitta nästa nivå ner. Det kommer att finnas 75 000 ingångar till nivå 2, 37 500 ingångar till nivå 3, 18 750 till nivå 4, 9 375 ingångar till nivå 5 och 4 688 ingångar till nivå 6. Antalet tillgängliga ingångar till nästa lägre nivå kommer därefter fortsätta att halveras, avrundat uppåt, fram till nivå 18, som endast kommer att ha två ingångar och en enda utgång.

De crawlers som väljer att gå in i denna världsdungeon måste hitta en trappa och ta sig ner till nästa nivå innan den för nivån anvisade tiden löper ut. När tiden är ute skall nivån återvinnas och all återstående materia på nivån, organisk som livlös, förverkas. Upphittade skatter och annan materia som inte återvinns eller tas i anspråk får säljas på Syndikatets marknad.

För varje lägre nivå är återvinningsperioden längre. Ytterligare regler börjar gälla när några crawlers kommer ner till nivå 10. Dessa regler kommer att förklaras ingående när och om någon når denna nivå.

Om ni väljer att gå in i denna världsdungeon rekommenderas starkt att ni genast söker upp och nyttjar ett instruktionsgille. Flera instruktionsgillen kommer att göras tillgängliga i nivå 1 till 3.

Har ni ytterligare frågor eller vill lämna in ett överklagande skall ärendet inlämnas skriftligen direkt till närmaste Syndikatscentral.

Tack för att ni är en del av Syndikatet. Ha en bra dag.

Min hjärna kunde knappt ta in något av det rösten hade sagt, förvirrad som jag var av allt som just hänt. Jag hade ingen känsl i benen. Jag hade varit ute alldeles för länge och riskerade att frysa ihjäl eller bli av med tårna i kylan. Jag behövde genast se till att ta mig inomhus.

Men inget inomhus fanns längre. Det fanns inte ens bilar. Jag kastade en blick mot elden som fortfarande härjade några kvarter bort. Jag behövde ta mig dit, snabbt. Jag vände mig om och började jogga.

Vinden, som bara var en lätt bris innan byggnaderna försvann, var nu en konstant, isande storm med en stickande havslukt. Donut vred sig i mina armar, klöste och försökte ta sig loss. Hon bet mig i axeln, men jackan skyddade mig. Jag höll henne i ett hårdare grepp.

Var allt det här en dröm? Hade jag råkat få i mig någon sorts hallucinogen?

Världsdungeon? Vad fan skulle det betyda? Tankarna rusade. Jag tänkte direkt på *Pathfinder* och *Dungeons & Dragons* och andra spel jag inte hade spelat sedan jag började jobba. Inte en enda människa i sikte. Med den vinande vinden som enda sällskap.

En trumpetliknande signal skar genom nattluften. Jag stannade tvärt och såg mig omkring. Vad händer nu? *Det är en dungeon som formas*, tänkte jag. *Detta händer alltså. Helvete, det här händer på riktigt.*

Mindre än trettio meter till vänster om mig, mitt i det som en gång var en secondhandbutik, sköt ett strålkastarsken högt upp i luften. Jag såg en till strålkastare tändas ett par kilometer bort. Jag vände mig om och såg ytterligare ett antal utspridda över staden.

Trots avståndet kunde jag känna värmen stråla från det starkt upplysta hålet i marken.

Jag tänkte inte närmare på saken. Huvudet snurrade

fortfarande av all information som kastats ut mot mig. De rosa tofflorna satt knappt fast på fötterna. Elden var längre bort än jag hade trott. Och jag hade sett med egna ögon vad hypotermi kunde leda till.

Så jag vände mig mot ljuset och sprang.

2

DUNGEON PLAN 1

TID TILL NIVÅKOLLAPS: 5 DYGN

EN SNIRKLIKT UTSMYCKAD TRAPPA LEDDE NER MOT LJUSKÄLLAN. Varje trappsteg verkade vara av smidesjärn och trappan var rymlig nog för tjugo man i bredd. Värme strålade upp ur hålet. Jag tog ett steg framåt och föll ner lite längre med foten än jag räknat med. Mina fotsteg ekade i det ljusa skenet.

En stad med nästan en miljon invånare, och jag var den enda här.

Donut, som hade slutat kämpa emot nu, klamrade sig fast vid min axel och började morra när vi gick mot det starka skenet. En ljuvlig, välkomnande värme lockade mig djupare ner. Mina ben och fötter, som jag tappat känslan i, började nu svida. Jag hade inte varit ute i kylan så länge att det var risk för bestående skador, men jag var förfrusen som fan.

Trappan verkade aldrig vilja ta slut. Trappstegen var formade i ett besynnerligt mönster som möjligen föreställde fiskar. Eller kanske demoner. De asiatiskt inspirerade dekorationerna gav mig en obehaglig känsla. För bara några minuter sedan var den här trappan inte här. *Den består helt och hållet av världens byggnader, bilar och människor.* Vem gjorde det här? Och hur?

När jag kom till det nedersta trappsteget var det nog mer än tjugofem grader varmt i den behagligt fuktiga luften. Järntrappan slutade vid ett marmorgolv och en cirka tio meter hög och lika bred port i massivt trä. De välvda dörrarna var utformade som enorma fiskdemoner, likt mönstret i trappan.

Jag tittade upp mot dörrarna.

”Vad fan är det här?” muttrade jag.

Medan jag stirrade på dörrarna dök en inforuta upp ovanför dem. Rutan kom så plötsligt och oväntat att jag tog ett steg tillbaka. Det kändes som om jag var mitt i ett spel, eller att jag hade särskilda kontaktlinser som fick inforutor att poppa upp. Det fanns till och med ett litet kryss i hörnet för att stänga det.

Här är en illustration av en kua-fin, Borantsystemets dominerande art och Borant Corporations huvudägare. Lägg dem på minnet. De kommer på provet sen.

Var det sista ett skämt? Jag fokuserade på krysset i hörnet och stängde rutan med tankekraft.

Vad i... tänkte jag. Jag tittade upp mot dörren igen och kände ett subtilt haptiskt pirr i hjärnan. Inforutan dök upp på nytt. Jag stängde den.

Märkligt. Jag kunde kontrollera informationen med tanken. Jag kunde öppna inforutor om saker genom att fokusera på dem. Sedan kunde jag stänga dem genom att klicka på krysset mentalt.

Det betyder att de bara finns i mitt huvud. Det här händer kanske inte på riktigt ändå. Jag kanske sover, och allt det här är någon sorts högteknologisk simulering. Som i Matrix-filmerna.

Simulering eller ej. Värken i mina ben och fötter medan de tinades upp påminde mig om att det inte spelade någon roll. Inte om det gjorde så här ont.

Jag tryckte min fria hand mot dörren. Den gav enkelt med

sig och öppnades mot en lång korridor upplyst av brinnande facklor. Korridoren var lika bred och hög som dörren. Den var mer som en tunnel för en tvåfilig bilväg än en gångväg för människor. En bit bort kunde jag se ett antal mindre gångar korsa huvudkorridoren. Jag såg ett blinkande ljus nära den första korsningen. Det verkade vara en skylt av något slag, men jag kunde inte läsa vad som stod.

”Aj!” skrek jag när Donut plötsligt bet mig hårt i handen. Jag släppte henne, och hon sprang in i korridoren. Efter ungefär tio steg stannade hon och såg sig förvirrat omkring.

När jag tog ett steg fram mot katten slog dörren igen bakom mig. Ljuset från entrén slocknade och ersattes av ett skymningsliknande mörker.

Välkommen, crawler. Välkommen till första våningen.

Det här var en annan röst. Manlig, överdrivet entusiastisk, lite som en programledare i ett frågesportsprogram. Det var inte samma person som läste upp det förra meddelandet. Orden svävade i skrift framför mig samtidigt som jag hörde dem i huvudet. Till skillnad från inforutan tidigare gick den här texten inte att stänga av. Den var mer som undertexten i ett tv-program.

En nedräkning dök upp högst upp till höger i mitt synfält. Den stod på 4 dygn, 23 timmar och 48 minuter. Jag försökte svepa bort tecknen igen. De försvann inte. Jag blundade, och då försvann informationen. Det var obehagligt, och jag blev lätt illamående.

Donut stod kvar några steg framför mig, men den knubbiga katten viftade med tassarna i luften framför sig. Hon ser det också, tänkte jag. *Herregud*. Vad detta än var, så hände det för

katten på samma sätt som för mig.

”Donut”, ropade jag. ”Stanna hos mig.”

Katten gjorde som katter gör och ignorerade mig. Men när jag tittade på henne kände jag samma nästan omärkliga pIRR som när jag tittade på dörren. När jag fokuserade lite till poppade en inforuta upp över katten.

Crawler #4119. "Princess Donut".

Nivå 1.

Art: katt.

Klass: ej tilldelad.

Jag tog ett steg framåt, smärtsamt medveten om mina alldeles för små tofflor.

Mer text kastades mot mig.

Du har registrerats som crawler 4122 och tilldelats crawlernamnet "Carl".

Du har även tilldelats arten människa. Du är för närvarande på nivå 1. Du kan välja ny art och klass när du kommer till tredje våningen. Du har tilldelats värden baserat på din nuvarande fysiska och mentala profil. Se statistikmenyn för mer info.

Meny? Jag undrade hur man öppnade en meny. Men innan jag ens hann börja fundera blev jag överöst med text.

Grattis! Du har låst upp din första prestation: Galen kattant.

Du har gått in i en världsdungeon med en katt. Åååh, så gulligt.

Belöning: Du har fått en husdjurskista i brons!

Ny prestation! *Banbrytande* galen kattant.

Du är den *första* crawlern som gått in i en världsdungeon med en katt. Du måste verkligen älska den där lilla sötnosen. Synd att ni båda två troligtvis dör en fasansfull död vilken sekund som helst. Eller kanske inte. Kolla in belöningen du just fick!

Belöning: Du har fått en *legendarisk* husdjurskista!

Ny prestation! Tidig användare.

Du är en av de första 5 000 crawlers som går in i en ny världsdungeon. Stackars jävel.

Belöning: Du har fått en äventyrarkista i silver!

Ny prestation! Tomhänt.

Du tog inga förnödenheter med dig. Inga alls. Du fattar att du fortfarande behöver äta, va?

Belöning: Du har fått en äventyrarkista i brons!

Ny prestation! Varför har du inga byxor på dig?

Du gick in i en dungeon utan byxor. Seriöst?

Belöning: Du har fått en klädkista i guld!

Ny prestation! Obeväpnad strid.

Alltså. Du tänker bara traska in i något som kallas "världsdungeon" utan att ens ha med dig ett vapen? Du är antingen modigare än du ser ut eller bara dum i huvudet. Lycka till, Van Damme.

Belöning: Du har fått en vapenkista i brons!

Ny prestation! Ensamvarg.

Du gick in i en dungeon utan mänskliga följeslagare. Har ingen talat om för dig att man är säkrare i grupp?

Belöning: Ingen! Haha. Du är *så* död.

Jag stirrade på de där sista orden medan de tonade ut.

Du är så död.

Donut viftade återigen med tassarna i luften.

”Meny”, sa jag högt. Inget hände.

”Statistik.” Inget nu heller.

Hur i helvete skulle jag kolla min info? Det stod att jag hade ”fått” flera ... vad? Skattkistor? Nog fan var det så det lät i alla fall. Vilket borde betyda att jag hade något slags inventarium. Jag kom ihåg något från det första meddelandet, något om att hitta ett instruktionsgille. Jag kastade en blick på neonskylten ungefär hundra meter framför mig i den mörka tunneln. Kunde det vara något sådant?

Jag började småspringa mot den lysande skylten. Jag sprang förbi Donut, som satt på marken och slickade sin tass och gnuggade den mot pannan. Efter en stund tycktes katten sucka och bestämma sig för att följa med.

På neonskylten stod det **INSTRUKTIONSGILLE DELUXE**, med en pil som pekade ner mot något som såg ut som en trång, mörk gränd. Jag stannade. Det svischande ljudet av mina fotsteg ekade i den stora, öde tunneln. Jag såg in i mörkret. Det var becksvalt där inne.

Bakom mig jamade Donut oroligt.

Jag klev in i gränden.

Ny prestation! Gå i garanterad fälla.

Belöning: Ja du, om himlen finns och du inte varit ett riktigt rövhål kanske du får komma dit. För snart får du träffa Sankte Per.

Tre lampor tändes och bländade mig. Jag täckte ögonen och tog ett steg bakåt. Ett mekaniskt fräsande hördes och något som lät som en ångmaskin dundrade till liv. Jag hörde höga och gälla skratt.

Jag vände mig om och sprang. Båda mina rosa Crocs flög av när jag svängde tillbaka in i huvudkorridoren, bort från trappan jag kommit från. Donut sprang jamande efter mig.

Jag kastade en blick över axeln och såg maskinen skjuta ut ur gränden och nästan köra in i väggen, för att sedan långsamt backa och svänga åt mitt håll.

Maskinen var stor som en traktor och rullade på larvfötter, som en stridsvagn. Den bestod av ett hopplock av rostigt skrot och såg ut som om den skulle falla i bitar när som helst. Fronten på denna dödsmaskin dominerades av en roterande skiva täckt med knivblad. Tre människoliknande monster med grön hud stod på traktorn och skrek och pekade på mig. De var cirka en och en halv meter långa och klädda i skinntrasor. En verkade ha en kastrull på huvudet. Han grymtade och skrek medan han manövrerade den stora maskinen. Svart rök bolmade ur flera rör. Det roterande skivan började snurra allt snabbare medan maskinen rätades upp och kom störtande i full fart mot mig.

En inforuta dök upp:

Goblindozer. Mekanisk anordning.

En goblinbyggd, ångdriven maskin utformad för att mejaner och döda intet ont anande dungeon crawlers. Hoppas du är vaccinerad mot stelkramp.

Ytterligare tre inforutor poppade upp över de tre passagerarna. Två av dem löd:

Goblin. Nivå 2.

Liten, grön och kaxig. Det en goblin saknar i fysisk styrka tar den igen med sin djärvhet.

Goblin nummer tre, den med kastrull på huvudet som körde maskinen, beskrevs lite annorlunda:

Goblingenjör. Nivå 3.

Ingenjörerna. Goblinläktets incels. Har svårt att hitta en partner, vilket gör dem extra förbannade. Finns det några av kvinnligt kön i din grupp blir de angripna först.

Jag hade inte tid att reflektera över de idiotiska skämten eller det faktum att jag för första gången såg en grupp livs levande monster försöka döda mig. Jag rusade fram genom korridoren till nästa korsning. Där kunde jag fortsätta antingen framåt, åt höger eller åt vänster. Åt höger låg en skumt upplyst korridor, ungefär hälften så bred som den förra men tillräckligt stor för bulldozern att köra efter mig i. Åt vänster fanns en trång, mörk korridor som skulle vara alldeles för smal.

Det självklara valet vore att fly in i den mörka korridoren. Men jag tvekade. Det var *för* självklart. Jag anade en till fälla. Att fortsätta framåt var uteslutet, för nästa korsning låg så långt bort att maskinen skulle hinna ikapp mig.

Jag svängde åt höger. Donut följde efter. Hon valde att hålla sig vid min sida – mycket olikt henne.

Den här korridoren var inte bredare än en mindre bilväg, med ett slätt tak på fem meters höjd. Gröna lavliknande växter lyste i taket och på tegelväggarna, vilket gav tunneln ett besynnerligt sken. Bakom mig skrek varelserna medan de kämpade med att manövrera sin mördarmaskin. Den hade en vid svängradie och det skulle ta minst en minut för dem att komma ikapp.

Längre fram syntes fler anslutande tunnlar. Men strax före den första korsningen såg jag en oansenlig trädörr inbyggd i väggen med en enkel skylt ovanför. Texten på den hade ungefär samma färg som de mörkröda tegelstenarna i väggen, så det var knappt att jag kunde läsa den. **INSTRUKTIONSGILLE**, stod det. På samma underliga språk.

Medan jag läste vad som stod på skylten poppande en lysande grön ruta upp och markerade namnet.

Ny prestation! Du har upptäckt och läst en officiell dungeon-skylt.

Wow. Du kan läsa. Fantastiskt.

Belöning: Alla officiella dungeonskyltar kommer hädanefter att vara markerade och enklare att få syn på. Närliggande gillen visas på din minikarta.

Minikarta? Jag behövde verkligen få kläm på det här. Bakom mig hade bulldozern fastnat i hörnet, och en nivå två-goblin stod och skrek och slog på ingenjörens kastrullhjälm med någon sorts pinne. Den tredje tittade på mig och hötte med näven.

Skulle de följa efter mig in i gillet? Det kunde jag inte veta. Jag förde handen till mässingshandtaget och försökte vrida om.

Det gick inte. Låst.

”Men vad fan?” sa jag och bankade på trädörren.

”Hallå”, ropade jag. ”Är det någon där?”

De båda nivå tvåtrollen verkade ge upp tanken på att bulldozern skulle klara den tvära svängen, så de hoppade av och började småspringa mot mig. De hade inga rustningar, men båda svingade något som såg ut som tröpåkar med en ananas i änden. Inom en minut skulle de vara ikapp. Bredvid mig började Donut morra och fräsa.

På andra sidan dörren hörde jag kedjor rassla och lås vridas om. Dörren öppnades, men bara i en liten glipa. En kedja var fortfarande fäst.

En skäggig, råttlik varelse dök upp i springan. Jag kunde knappt urskilja hans drag, men han var ungefär ett huvud kortare än jag. Alltså längre än de tre goblins jag hade i hasorna, men inte mycket längre.

”Vad vill du?” sa han. ”Mobs får inte komma in här. Det vet ni!”

”Men du, det här är väl ett instruktionsgille? Den där grejen sa att jag skulle gå in här.”

Ögat som såg på mig spärrades upp.

”Är du ... en crawler? Vänta.” Rättvarelsen tog ett steg bakåt, som om han ville syna mig. Jag kom direkt att tänka på rätt-senseien Splinter i *Teenage Mutant Ninja Turtles*. ”Ja, men det är du ju! Vid hans vänstra tutte, vi har öppnat och jag märkte det inte ens! Jag måste ha slumrat under utropet. Ingen berättar någonting för gamle Mordecai! Förr fanns det ett nyhetsbrev. Det kom med några rotationers mellanrum, punktligt och pålitligt. Men sen bara slutade de med det. Budgetfråga, kan jag tro. De snålar med allt. Jag trodde inte vi skulle öppna förrän om två år!”

”Men släpp in mig då!” avbröt jag. Jag vände mig mot mina båda förföljare, som kom joggande. Den ena ställde sig till vänster om mig, den andra blockerade min flyktväg.

”Öppna dörren nu för fan!” skrek jag.

En goblin sa något till rättmannen bakom dörren, han som tydligen hette Mordecai. Jag förstod inte goblinspråket. Det var grymtanden och pip. Mordecai svarade på samma språk. Båda började skratta.

”Tyvärr, crawler. Du tog för lång tid på dig”, sa Mordecai genom den haspade dörren. ”Jag får inte öppna om det står mobs precis utanför. Regler är regler.”

”Tog jag för lång tid på mig?” sa jag. Jag gick ner i stridsställning. En goblin gjorde en skenmanöver och svingade sin käpp mot mig. Ananasen lossnade i rörelsen och slog i golvet med ett *klafs*. Han svor och sparkade i väg den. Jag tog ett steg bakåt. Donut stod mellan mina ben och fräste och spottade.

”Du kan väl i alla fall tala om för mig hur jag öppnar de här förbannade skattkistorna!”

Mordecai var tyst en stund, som om han övervägde om han skulle berätta eller inte.

”De är under fliken *Belöningar och kistor* i din inventariemeny”, sa rättmannen. ”Men du har inte tillgång till den än, grabben.”

”Hur får jag det då?”

Goblin nummer två – den som fortfarande hade sin ananas kvar på käppen – svingade vapnet mot mig, men missade med god marginal. På nära håll såg dessa goblins ut ungefär som de gör i filmerna och spelen. Korta, gröna, flintskalliga, med spetsiga öron, kantiga ansikten och vassa tänder. Jag funderade på det som hastigast. Det verkade som om de här utomjordingarna – eller vad de nu var – hade en del kunskap om jordisk mytologi och folktro.

Långt bakom dem hade mördarmaskinen till slut backats in i rätt riktning. Och nu dånade den mot oss genom tunneln.

”Ja, alltså, du måste gå igenom introduktionen.”

Ananaskäppen svingades mot mig på nytt. Jag väntade tills svingen hade passerat sin högsta punkt, sedan klev jag fram. Jag fick in en smäll rakt på näsan och följde upp med en vänsterkrok mot högra tinningen. Varelsen föll ihop. En indikator poppade upp över huvudet på den i samma ögonblick som jag träffade. En hälsomätare, insåg jag. Det var först när den tog skada som den dök upp. Mätaren sjönk mer än halvvägs och gick över från grönt till rött. Mer än halva livet hade runnit ur denna goblin.

Det var en hygglig klocka jag fick in, men *så* hård var den inte. Det här var ju som att slå en tioåring.

Goblin nummer två stirrade med gapande mun på sin vän innan han vände sig om och sprang tillbaka mot bulldozern.

Mina knogar värkte. Jag hade inte varit i ett riktigt slagsmål på flera år. I min tjänst på kustbevakningen tillbringade jag större delen av tiden ombord på en kutter som maskinist. Jag var aldrig ute på fältet i aktivt polisarbete. Med det sagt verkade folk som aldrig varit i tjänst inte fatta hur mycket vi faktiskt tränade. De såg oss som snäppet över badvakter. De hade ingen aning om hur mycket närstrid vi tränade.

”Hur i helvete ska jag kunna göra det om du inte öppnar dörren?” skrek jag och gav samma goblin jag just knockat en

spark i revbenen. Det knakade tillfredsställande. ”Kan du inte bara ge mig tillgång nu?”

”Det funkar inte så, grabben”, sa Mordecai. ”Vi kan inte ha otränade crawlers som springer runt i vår dungeon. Dessutom kan du inte öppna kistor om du inte är i en säker zon. Och är du inte en komplett idiot kan du nog lista ut att du inte är i en säker zon just nu.”

Varelsens hälsomätare hade krupit längre ner på rött, men den var inte död än. Någonting djupt inom mig fasade över att jag planerade att döda stackaren. Trots vapnet var den löjligt lätt att skada. Men en blick upp mot bulldozern, som nu hade stannat för att plocka upp goblin nummer två, gjorde rent hus med alla tvivel. Jag grep den medvetslösa varelsens huvud med båda händerna och dunkade det i stengolvet. Jag bankade in skallen om och om igen tills hälsomätaren slog i botten.

”Hallå där!” skrek Mordecai. ”Hallå, stopp!”

”Vems sida är du på egentligen?” sa jag och snurrade runt mot honom.

Men då förstod jag att det inte var mig råtтан pratade med. ”Du får inte komma in här!” sa han, nu med ryggen vänd mot mig.

Donut. Han pratade med kattjäveln. Hon hade visst fått nog av korridoren och vandrat in i gillet genom glipan i dörren.

En hel vägg av **ny prestation**-notiser dök upp tillsammans med ett par andra nya meddelanden, men i stället för att spe-las upp automatiskt som tidigare låg de som minimerade rutor uppe till vänster i mitt synfält. Jag kände att jag kunde klicka på dem mentalt, men nu gick det tydligen inte. AI:n, eller vad fan det nu var som ledde det här spektaklet, verkade fatta att det inte var rätt tillfälle att täcka halva synfältet med speltrams. Inte när en verklig fara kom dundrande mot mig.

”Öppna dörren, för fan!” skrek jag.

”Ta ditt djur, grabben!” sa Mordecai med ett besynnerligt

stråk av panik i rösten. ”Om de får reda på att jag släppte in en crawler mot reglerna får jag stora problem.”

”Öppna dörren”, upprepade jag. ”Hörrudu. Kusten är klar nu, men inte om fem sekunder. Släpp in mig!”

Dörren slog igen. Den sista kedjan rasslade och sedan svängdes dörren upp. Jag rusade in just som trollen dånade fram med mördarmaskinen rakt över sin väns blodiga kropp. Det tjöt om bromsarna, men bulldozern fortsatte framåt, slirade över liket och smetade ut det längs golvet i korridoren. De båda varelserna mötte min blick och jag gav dem fingret. De tjöt av raseri när jag slog igen dörren med en smäll.